

Sygn. akt III KK 33/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Piotr Mirek

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **Ż. M.**

uniewinnionej od popełnienia czynów z art. 90 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz.U.1994, nr 89, poz. 414 z późn. zm.)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 marca 2021 r.

kasacji, wniesionej przez Zastępcę Prokuratora Rejonowego w K.

na niekorzyść oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 5 listopada 2020 r., sygn. akt V Ka (...)

zmieniającego

wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 29 maja 2020 r., sygn. akt II K (...)

na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

**uchyła zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Ż. M. Sądowi
Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 maja 2020 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w K. uznał oskarżoną Ż. M. za winną popełnienia trzech występów z art. 90 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r.- Prawo budowlane i przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. oraz ustalając, iż wina i stopień społecznej szkodliwości czynu nie są znaczne, warunkowo umorzył wobec niej postępowanie karne na okres próby jednego roku. Nadto, Sąd I instancji orzekł wobec oskarżonej świadczenie pieniężne w wysokości 1.500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej oraz obciążył ją kosztami sądowymi za postępowanie pierwszoinstancyjne.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonej, Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 5 listopada 2020 r, sygn. akt V Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżoną Ż. M. od zarzucanych jej czynów, kosztami procesu obciążył Skarb Państwa oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonej zwrot kosztów poniesionych przez nią w postępowaniu odwoławczym w związku z ustanowieniem obrońcy z wyboru.

Kasację od wskazanego wyżej wyroku Sądu odwoławczego wniósł Zastępca Prokuratora Rejonowego w K., zaskarżając orzeczenie w całości, na niekorzyść oskarżonej i zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 93 punkt 13 ustawy Prawo budowlane z dnia 7 lipca 1994 zmienionej ustawą z dnia 13 lutego 2020 r o zmianie ustawy Prawo budowlane, polegające na niezakwalifikowaniu czynów zarzucanych oskarżonej jako wykroczeń z art. 93 punkt 13 cytowanej ustawy, co doprowadziło do uniewinnienia oskarżonej Ż. M. przez Sąd odwoławczy, podczas gdy Sąd odwoławczy winien był poczynić ustalenia, czy zachowania oskarżonej wyczerpują znamiona wykroczeń i w przypadku podzielenia takiego stanowiska, działając na mocy art. 45 paragraf 1 i 2 kodeksu wykroczeń winien był umorzyć postępowanie wobec niej z uwagi na przedawnienie ich karalności”.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację oskarżyciela publicznego obrońca oskarżonej wniosła o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Argumentacja prokuratora okazała się oczywiście zasadna, co skutkowało skierowaniem sprawy, w celu rozpoznania kasacji, na posiedzenie wyznaczone w trybie art. 535 § 5 k.p.k., a w konsekwencji implikowało wydanie orzeczenia uchylającego wyrok Sądu Okręgowego w G. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Podstawą wydania przez Sąd II instancji zaskarżonego kasacją orzeczenia było uznanie, że z dniem 19 września 2020 r. nastąpiła depenalizacja przypisanych oskarżonej wyrokiem Sądu I instancji występków z art. 90 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, w związku z uchyleniem tegoż przepisu mocą art. 1 pkt 58 ustawy z dnia 13 lutego 2020 r. o zmianie ustawy - Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2020.471). Mając na względzie ww. zmiany w zakresie przepisów prawa budowlanego oraz respektując wyrażony w art. 4 § 1 k.k. nakaz stosowania ustawy „nowej”, obowiązującej w dacie wydawania orzeczenia przez Sąd, o ile poprzednio obowiązująca ustawa nie jest względniejsza dla sprawcy, Sąd II instancji dokonał modyfikacji orzeczenia Sądu Rejonowego w K. i uznając, że czyny zarzucone oskarżonej nie stanowią czynów zabronionych, na podstawie art. 414 § 1 zd. 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. uniewinnił ją od ich popełnienia.

Jakkolwiek trafna jest konstatacja Sądu II instancji odnośnie uchylenia z dniem 19 września 2020 r. art. 90 ustawy – Prawo budowlane, kwalifikującego wskazane w nim zachowania jako występkę zagrożone karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2, to jednak nie można zaaprobować stanowiska Sądu odwoławczego, że z tym dniem nastąpiło całkowite zniesienie karalności ww. czynów (depenalizacja), co winno skutkować uniewinnieniem oskarżonej od stawianych jej zarzutów. Słusznie bowiem podniósł skarżący, że ustawa z dnia 13 lutego 2020 r o zmianie ustawy Prawo budowlane wprowadziła uchyliła przepis art. 90 ustawy Prawo budowlane z dnia 7 lipca 1994 r, jednakże jednocześnie uznała dane czyny za wykroczenia zamieszczając je w katalogu wykroczeń wskazanych w art. 93 w punkcie 13 ustawy z dnia 13 lutego 2020 r o

zmianie ustawy Prawo budowlane. Wbrew stanowisku Sądu odwoławczego, z dniem 19 września 2020 r. nie doszło zatem do pełnej depenalizacji, tj. całkowitego zniesienia karalności opisanych w tym przepisie zachowań, ale do modyfikacji penalizacji, tj. do przekwalifikowania tych czynów z przestępstw na wykroczenia (kontrawencjonalizacji).

Tego konsekwencją było powstanie po stronie Sądu odwoławczego obowiązku rozważenia czy oskarżona Ż. M. swoim zachowaniem wyczerpała znamiona wskazanych wykroczeń, a następnie wydania orzeczenia, z uwzględnieniem dyspozycji art. 400 § 1 k.p.k. Zaniechanie powyższych rozważań stanowi niewątpliwie rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albowiem doprowadziło do niezasadnego uniewinnienia oskarżonej w odniesieniu do wszystkich zarzucanych jej czynów.

Dlatego też zaskarżony wyrok nie mógł się ostać, co skutkowało koniecznością jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Rozstrzygając sprawę ponownie Sąd II instancji wyda orzeczenie respektujące wskazane wyżej uwagi, jak również treść art. 45 § 1 i 2 kodeku wykroczeń.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.